

כיום
בחרת
המוע
ה כה
זשית,
דע ה
קי

סובסקי, הנראית בתמונה
זו, נישאת בידי מעריציה.
היא הבקיעה את שער ה-
נצחון במשחק הכדורגל ה-
פומבי הראשון בישראל,
בו השתתפו
נשים בלבד.



תצוגת רגליים. י"א כדורגלניות קבוצת דרום, בפתיחת התחרות הכדורגל בינן לבין קבוצת בנות חבלת. הן הוכיחו כי אין דבר העומד בפני הצבריות. אפילו משחק גברי.



רגע מרתק במשחק החיילות. חלוצת קבוצת דרום מנסה לפרוץ את הגנת בנות הקבוצה היריבה. משחק החיילות הצטיין במהירות ובעצמה שלא היתה מביישת קבוצות זכריות רבות.

משחק המלכות

א זה כדורגל או אני גרמושקה? טען במרירות חייל צעיר, שישב בשבוע שעבר ביציע איצטדיון הכדורגל ברמת-גן. ממבט ראשון לא היה נראה בבירור מדוע בחר החייל הצעיר דוקא בגילגול נשמות מוסיקאי זה. שכן על הדשא במגרש הכדורגל למטה היו בדיוק 22 שחקנים כחוק. הם היו לבושים במכנסיים כחולים קצרים ובחולצות אדומות, והתרוצצו אחרי כדור העור במטרה לעבוס בו ולהבקיע את שער היריב. גם זה לא סטה מהנהוג המקובל במשחקי כדורגל. הבעיטות היו ענוגות ואלגנטיות, פגיעות גופניות כמעט שלא היו — הכל כמו במשחק כדורגל למופת.

למרות כל זאת לא נחה דעתו של אותו חייל ממור-מר. "מה הם עושים? מה הם עושים?" שאל בקול רחוק דמעות, "זה כאילו שנותנים לנפחים לנגן סימפוניה של בטהובן."

מה שהרגיו את אותו צופה, היתה העובדה שרגלי השחקנים לא היו פעירות ושופעות שרידים, ידיהם לא התנופפו כמהלומות פטישים וראשיהם המתולתלים התחמקו ממצע הדוק עם הכדור. בקיצור היו אלה נשים. צעירות ישראליות ענוגות וחייכניות שהחליטו להוכיח כי רגליהן לא נועדו לנוי בלבד, או לסתם תצוגה בתחרויות יופי.

זה היה ביום הספורט המ-סורתי שערכו חיילי השלישות הראשית של צה"ל. בדרך כלל משמשים כינוסים ספורטיביים מעין אלו רק את חיילי היחידה, אינם מהווים משיכה לקהל. ה-רעיון להעלות בנות על מגרש הכדורגל נולד בראשו של צלם עתונות, שהחליט כי תחרות ספורטאית בלתי רגילה כזו תהיה אטרקציה מושכת לקהל. וכך הספה תחרות הנערות לתחרות הצלמים. סוף סוף איזה צלם יחמיץ את ההזדמנות לצלם רגלי נערות חשופות בכל המצבים האפשריים? שני חריסר הצלמים, שעטו על המגרש, עשו בו כבתוך שלהם. באם ניסתה חילת כל שהיא להתקדם לעבר שער היריב, היה עליה לחצות עשר שחקניות יריבות שלא הרפו ממנה ועוד חומת צלמים שניצבו מולה בכל המכונים.

בדרך כלל, במישחק כדורגל "הגון", הצלמים רק יושבים מחוץ למגרש, ומפריעים לצופים היושבים בשורות הראשונות, אבל בהזדמנות חיסורית כזו, נסלו כל המהיצות וחופש העתונות היה מוחלט. הם פלשו לתוך המגרש ולא הפריעו לצופים. הם היו די עסוקים להפריע לשחקניות.

בקרבת החיילות שצפו במשחק נחלקו הדעות וכמעט שהגיעו לידי ביצוע ספורט נוסף ביציעים. טענה סמלת שחורת שיער: "מה זה? בנות? זה קירקסו" התחצפה כלמיה רב-טוראית גבוהת-קומה: "או, אל תהיי לי כאן בבה אידלסון. מה יש, ללכת כמו בנים ולצנות מותר? ולשחק כדורגל לא?"

כאשר הסתיימה המחצית בת 15 הדקות, ואמציה לבקוביץ, מגן הפועל תל-אביב ומאמן קבוצת בנות השלישות, החל להסביר לבנות קבוצתו את שגיאותיהן, הראו הבנות יותר עניין בצלמים שסובבו אותן מאשר בהסבריו. אמרה אחת השחקניות, מויעה ורצוצה: "ש' יראו הערבים עם מי יש להם עסק?"

אולם גיבורת היום היתה אילנה קוטובסקי, חלוצת קבוצת חבלת, פתח-תקואית שחרחרת וחנינית שהעידה על עצמה שהיא חובבת כדורגל מושבעת.

כמה דקות לפני סיום המשחק, כשהיה נראה כי עוד רחוק היום שבו תבקיע בת ישראל שער כדורגל, פרצה אילנה לעבר השער ובעטה בכדור בעצמה ששייץ גלור לא היה מתבייש בה. הכדור נחקע בקורה, חזר לרגליה ומשם התגלגל בצנעה לשערה של חיילת חיל האוויר משה ריגרוצקה.

אילנה נישאה על כפיים, מישהו הבטיח לה מקום בנבחרת ישראל, השמחה היתה כללית. רק אותו חייל ציניקאן מצא שוב פסול בכל העסק: "אתם מחטשים שוב צרות עם נטורי קרתא, האז?"



נשיקה למבקיעת השער. אילנה קוטובסקי, מבקיעת פייר הנצחון, זוכה לנשיקות חברותיה לקבוצה בלהס כמעט גברי.



לליים. כדורגלניות קבוצת חבלת נועלות נעלי התעמלות, זוכות ופים כשהן מוכיחות שרגליהן לא נוצרו לנוי ולעקבים בלבד.